

מישיב נפש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קרבנה
אל נפשי

נפשי
בשאלתי

שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

זה הביטוח שלך!

כי אכן גם התנא האלקי רשב"י - כמו שאר חכמי ישראל - ראה ממרום שבתו את עומק השבר הנורא המתרחש לנגד עיניו, גם הוא ראה את הנסיונות הנוראיים של עקבתא דמשיחא, את הנפשות המתנענעות בין רום שמים לעומק השאול רח"ל...

אך רבי שמעון ידע והכיר את כוחו העצום, וכפי שאמר לו רבי עקיבא רבו: "דייך שאני ובוראך מכירין כוחך" (ירושלמי סנהדרין). ובכח זה אזר כגבר חלציו וצלל במים אדירים, במימי התורה הקדושה, משם דלה אורות זכים ובהירים שיהיו מזור ותרופה לנשמות הללו של עקבתא דמשיחא.

"וכדאמרו בתיקוני זוהר: 'וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך, כד איתגליא לתתא בדרא בתראה, בסוף יומיא, ובגיגיה וקראתם דרור בארץ', ע"כ. פירוש: וכמה בני אדם למטה יתפרנסו, ר"ל יעסקו ויחיו, מזה החיבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון, בסוף הימים, ועל ידי זה יקוים 'וקראתם דרור בארץ'..." "וכן אמרו בזהר: 'בהאי חיבורא דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא' - וסיים לשון הזהר הוא: 'יפקון ביה מן גלותא - ברחמי'."

מנין שואב בעל
הקול הצלול את
בטחונו?
מהיכן שואב
הוא את דבריו
הרגועים בשעה
נוראה זו?

לא בכדי הפך רשב"י לאבן השואבת לכלל ישראל. אם בזמן שבית המקדש היה קיים היה היהודי הולך לביהמ"ק ומתחדש שם בכח הרוח-דקדושה של השראת השכינה ששרתה בו, הרי שעתה בזמן החורבן הנורא רצים אנו להיכלו של רשב"י אשר משם שואבים אנו רוח דקדושה הנותנת בנו כח להחזיק מעמד בתוקף החושך הנורא.

הבה נחדש את התקשרותנו במאור-הגדול אשר שלח ה' להאיר לנו ולרפאות את גלותנו, הן ביומא דהילולא רבא בשמחת התגלות אור תורתו וקדושתו בעולם, והן בקביעות עתים ללימוד ספר הזהר הקדוש מכאן והילך אשר ממנו תוצאות חיים להתחדש ביראת ה' ואהבת ה', עדי נזכה לראות בהתגלות כבוד מלכותו יתברך בשובו אל נווהו ברחמים במהרה בימינו.

אסון נורא ואיום מתרחש לנגד עיניהם של העוברים ושבים, מחוץ לחלון הקומה העשירית נראית דמותו של תינוק המתנענע בין שמים לארץ...

זעקות שבר נוראות נשמעו מן העוברים ושבים ברגע שהתינוק עזב את אחיזתו הרופפת מאדן החלון... אוי גיוואלד! הלא ברור לכל מה יהיו תוצאות נפילה שכזו...

כמה התפלאו הנוכחים לפתע בשמעם קול שְלוֹ ומרגיע המבטיח כי אין מה לדאוג!!!

המה ראו כן תמהו, מנין שואב בעל הקול הצלול את בטחונו? מהיכן שואב הוא את דבריו הרגועים בשעה איזמה ונוראה זו כשבכל רגע הולך התינוק ומתקרב אל סופו הנורא והאיום???

"לפי האמת רשב"י אינו חולק על החכמים, כי גם רשב"י ראה שעל פי דרך הטבע, בסביבת הגלות המר הזה והצרות והמצוקות והחושך וההסתה פנים שעתידים לבוא על כלל ישראל, אכן 'עתידה תורה שתשתכח מישראל', אלא שרשב"י קיבל על עצמו והבטיח שהוא בכוחו יאיר אור גדול כזה בעולם, וימשיך ויאיר וזכור דקדושה כזה בעולם - כלומר, התעוררות וכיסופים להשי"ת ולקיום תורתו הקדושה וכח של

מסירות-נפש לעמוד בפרץ ולגדור גדר ולהחזיק מעמד מתוך החושך והעלמה ולא להיכנע להרע בשום אופן שבעולם ושיהיו תמיד מפיצי תורה ויראת שמים ברבים - שעל ידי זה לא תשתכח תורה מישראל.

"ועל דרך משל: עומדת חבורת אנשים ברחובה של עיר, ולנגד עיניהם מתגלה מחזה מוזר מוזר מסמור שיער, שתינוק נופל מבנין גבוה מאד. והנה בשעת נפילת התינוק רואים כולם בשווה את תוצאות הנפילה והיא סופו של התינוק רח"ל. ביניהם עומד אחד המכיר בכוחו ואומץ לבו ורזיונותו הנפלאה, ותוך כדי נפילת התינוק זועק שהוא יישאר חי, וכחץ מקשת רץ ותופס את הילד בידי בוריות גדולה ומצילו ממות בטוח. נמצא שלפי המציאות אמנם ראו כולם בשווה מה שיקרה כאן, אלא שהגיבור בכוחו הרב שינה את המציאות הברורה. והנמשל מובן וכמדויק מלשון רבינו הג"ל: 'רבי שמעון הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל - על ידו'."

• שאלה • מה פירוש מה שמובא בספה"ק "לית רעותא טבא דאיתאביד" (אין שום רצון טוב שנאבד)?

תשובה: שהרצון הטוב יטיב עמך לעתיד, אם לא עכשיו אז בעוד שנה. יתכן שבזכות רצון טוב יזכה האדם לתת אנחה שכזו להשי"ת קודם הסתלקותו, שתטיב עמו לנצח.

• שאלה • יש בחורים שדורשים מעצמם התמדה באופן שאח"כ הם מאבדים את הכוחות?

תשובה: יש זמנים שצריך לתת נייחא למוחין, בזמן הזה אפשר ללמוד אגדות חז"ל, בפרט בימינו יש ללמוד אגדות חז"ל, זה מחדיר מידות טובות, קדושה, ועוד.

• שאלה • איך אפשר לזכות שלא לבעוס על אף אחד, אפילו אנשים שעשו לי עוולות?

תשובה: בשעה שצריכים להעיר למי שעשה לו דבר ופגע בו, יעצור רוחו ויעכב את תגובתו לאיזה ימים, אזי לאחר שעובר הרתיחה, יוכל לומר לו הדבר בלא כעס. אם מגיב תיכף, מתפרץ ממנו הכעס. אם ידחה הדבר יום או יומיים, או אפילו עשרה ימים, אזי יוכל לומר לו הדבר בישוב הדעת. ועל פי רוב יקבל השני את דבריו, אם ידבר בישוב הדעת.

מעלינו עומד רבי שמעון בר יוחאי עם הפלמיא שלו

דברות קודש שנאמרו בעת ההדלקה
לכבוד התנא האלקי ל"ג בעומר תשפ"ד

הזהר מועיל לצאת מהגלות הפרטית

היום המהיג שלנו שאליו צריכים להיות מקושרים, זה לעסוק בזהר הקדוש, שהרעיא מהימנא אמר לרשב"י **בזהר דא יפקון מן גלותא...** הוֹרְדָה זהר לעולם הזה, ע"ז יצאו מהגלות. צריכים לקבל על עצמנו לומר זהר.

כתוב מהחיד"א, שאמירת הזהר אפילו שאין יודעים פשט הרי זה מטהר ומקדש את הנשמה, צריכים להתחיל ללמוד זהר ולומר זהר (אפילו בגירסא), ולהיות מקושרים לזהר הקדוש שעל זה נאמר **כי בזהר דא יפקון מן גלותא**, כל אחד יכול לצאת מהגלות שלו, כל אחד יש לו בחינת גלות, כל אחד רוצה לעבוד את ה', כל אחד רוצה להיות שומר הברית, אבל יש לו קטרוגים, אז צריכים לצאת מהגלות שלנו, שנעבוד את השי"ת בשמחה, שנהיה קדושים בשמחה, וזה בזכות רבי שמעון בר יוחאי שעומד עכשיו מעלינו. אשרינו מה טוב חלקינו.

הבה נהיה מקושרים תמיד לבורא עולם

עלינו להודות לה' שהתאחדנו עם קודש. התאחדנו עם ההייליקייט, עם הקדושה, עם הטהרה, עם הגדולה של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי, שבזכותו לבד... הוא הבטיח שלא תשכח תורה מישראל, הוא גדול בשביל זה (כלומר יש די בכוחו לקחת אחריות על קיום ההבטחה), און ער איז ווערד אויף דעם, ובכח זה שמקושרים אליו יעזור ה' שלא תשכח התורה הקדושה ממנו ומזרענו ומזרע זרענו עד עולם, ובזכות זה ימשך כל הברכות וכל הישועות על כל אחד ואחת. רפואות וישועות. כל החשוכי בנים יפקדו בארע של קיימא לעבודתך וליראתך, וכל החולים יתרפאו, וכל המבולבלים זאלן ווערן רוהיג אין מח און פריילאך אין הארץ (שיהיה להם רוגע במח ושמחה בלב). חזקו ואמזו.

הבה נהיה מקושרים תמיד לבורא עולם! לתורה הקדושה, לצדיקים אמיתיים, בפרט לרבי שמעון בר יוחאי זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל, אשרינו מה טוב חלקינו.

רשב"י מכניס שמחה בכלל ישראל

כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמר - חכמנו זכרונם לברכה אמרו ברוח הקודש - **עתידיה תורה שתשכח מישראל**, היה זה אחרי שנסתלקו כ"ד אלף תלמידי רבי עקיבא 'שלא נהגו כבוד זה בזה'. הגיע רבי שמעון ואמר 'שלא תשכח התורה מישראל' כי הוא עצמו היה ה'לא תשכח' כי קודם לכן היה ענין של דין ועי"ז חל קטרוג (היינו מה שנעשה עם תלמידי רבי עקיבא, היה מחמת שהיו בחינת דין וזה גרם מיתתן שהיא בחינה של 'שכחת התורה'), ורבי שמעון הכניס את ענין האהבה, שכל קבלת התורה הוא באהבה, ללמוד מתוך אהבה להשי"ת, להאמין בהשי"ת באהבה, עי"ז ממשיכים הרבה ישועות ועל 'אהבה' אין קטרוגים.

וזה מה **שאמר רבי שמעון כי לא תשכח, שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו**, ועל זה גילה רביה"ק שמה שאמר רשב"י 'כי לא תשכח' הכונה על רבי שמעון בעצמו שעל ידו לא תשכח התורה, כי בפסוק **"כי לא תשכח מפי זרעו"** מרומז בס"ת "יוחאי", שהוא רבי שמעון בעצמו שהוא זרעו של יוחאי, שמה שרשב"י אמר כי לא תשכח מפי זרעו הוא מחמת שהרגיש שיכניס כזה שמחה בכלל ישראל, כזה זכרון דקדושה, כזה לימוד התורה באהבה, שהתורה לא תשכח מישראל.

כמה שיהיה אצלנו יותר אחדות נזכה ליותר הארה

עלינו לדעת שעכשיו אנחנו מקושרים ביחד... מעלינו עומד רבי שמעון בר יוחאי, מעלינו עומד משה רבינו ע"ה עם הפמליא שלו ורשב"י עם הפמליא שלו, והרבה צדיקים קדושים וטהורים, שעומדים מעלינו, שאנחנו עוסקים בתורתם, שאנחנו הולכים בדרך הישרה על דרכם כפי שקבלנו ממשה מסיני, אשרינו מה טוב חלקינו.

כמה שיהיה אצלנו יותר אחדות, השי"ת ישלח יותר הארה ויותר חיות ויותר שפע, גשמי ורוחני, אצלנו בעזר השי"ת. אשרינו מה טוב חלקינו.

'ואהבת לרעך כמוך'

הנה בתורה"ק נאמר (ויקרא יט, יח) **"ואהבת לרעך כמוך"**, ורש"י הק' בפירושו על התורה מביא מדרש ידוע מתורת כהנים: אמר רבי עקיבא זה כלל גדול בתורה, ע"כ.

והשאלה נשאלת מאליה: במה הוא כלל גדול בתורה.

והנה בגמרא (שבת לא ע"א) גבי הלל הזקן שהמתייגר אמר לו למדני כל התורה בעמדי על רגל אחת, ותשובתו של הלל היתה מהפסוק **"ואהבת לרעך כמוך"** שזה כל התורה (ואף זה אומר דרשני כנ"ל), ועל זה מביא רש"י באחד הפשטים ש"רעך" הוא הקב"ה כמו שנאמר (משלי כז) **"רעך ורעי אביך אל תעזוב"** ד"רעך קאי על השי"ת, וממילא מובן דזה כל התורה כולה - דאין לך דבר גדול מזה לאהוב את השי"ת, אבל לפירוש הב' ברש"י שם ד"רעך היינו רעך ממש, כלומר המצוות שבין אדם לחבירו כפשוטו - תמוה ביותר מה הכוונה שזה כלל גדול בתורה יותר משאר המצוות, והרי אין לך דבר נעלה ונשגב כמו מצוות ה', ותמוה דדוקא בין אדם לחבירו הוא כל התורה וכל המצוות.

ובצמח צדק מביא (ומצאתי זאת בליקוטי הש"ס להאר"י הק') שמשנה רבינו אשר כמה שזכה להשיג את גודל דרגת המצוות - גילה והשיג כי בזה שאחזו היהודי במצוותיו ומקיימם זוכה להיות קשור ואדוק עם השי"ת כביכול ממש, וזה בבחי' **"חבל נחלתו"**, כמו שהאוחז בחבל בקצהו האחד הרי בפועל על ידי זה הוא אוחז גם בתחילת החבל.

ולאחר ההסתלקות זכה משרע"ה ליהנות מזיו השכינה ומאז ועד עתה הוא משיג יותר ויותר ענינים נשגבים ונפלאים בסוד המצוות, וזה כבר אלפים שנים שמשגי יותר ויותר ועדיין לא השיג את סוף הסוד של המצוות, מכיון שמקורם מהקב"ה, וכמו שהקב"ה אין סוף, כך מצוותיו אין סוף.

וזה אנו מוצאים ב"ואהבת לרעך כמוך" שהוא כלל גדול בתורה וכן כל התורה כולה. וזהו ההרגש גבי מצות ואהבת לרעך שזה כלל גדול בתורה, להורות דבכח האהבה הג"ל להשיג אפשר ביתר שאת להדבק בו יתברך (כפירוש הראשון של רש"י הג"ל).

(ח"י תשרי שנת תש"ע לפ"ק)

'קדושים תהיו'

"קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם" כל אשר נקרא בשם יהודי צריך לידע שכמו ש"אלקינו שונא זימה" (סנהדרין צג ע"א), כמו כן צריך כל יהודי לעבוד בתמידות לעמוד על המשמר להיות בעצמו **"שונא זימה!"**

'מדין לרחמים'

את המלבוש כדי שיזכור תמיד סיפור אותו מעשה, וזה שאמר 'ונשא שה מהעדר' - ונשא זה מהעדר' - היינו מלבוש זה [וזה אשר ענה לשאול כאשר שאלו אם יוכל להילחם בגלית, שהראה לו את עור הכבש שהיה לבוש בו ואמר לו הנח "זה" לי לסימן שהקב"ה יעד את גבורתי למען כבודו ית'].

ואחר כך אכן פעל דוד את גבורתו [האט ער טאקע געפראוועט די גבורה], הוא הרג את גלית הפלשתי ונעשה מזה קידוש ה' גדול עד למאד!

לעשות התקרבות מכל מצב

ואכן בספר תהלים ישנם ביטויים נפלאים כאלו של החזקת עצמו בהשי"ת בכל המצבים ממש! אלע סארטן מצביע:

במצב המר ביותר ברוחניות; במצב הגרוע ביותר בגשמיות; בכל המצבים; צועקים אל השי"ת ועושים מזה התקרבות! [-שרייט מען צום אויבערשטן, מען מאכט דערפון התקרבות!].

הרי על דוד עבר כל כך הרבה מעברים - מה לא עבר עליו? הוא היה תדיר בסכנת חיים ורצו להורגו נפש, רדפו אותו באופן נורא, סברו עליו שהוא ממזר והוא פסול לבוא בקהל! ומכל אלו הוא עשה "התקרבות"!

ובכן, דינקא ע"י המעברים שעברו עליו והוא ברח אליו ית', דינקא על ידי כך הוא זכה להגיע לדרגתו העליונה של 'דוד מלך ישראל חי וקיים'!

נקודת ההתקרבות שלך, אין בדומה לה

וכל זה שייך אצל כל אחד ואחד ממש - לעשות מכל דבר התקרבות!

הרי הכל מה שנעשה ומה שעובר על האדם הוא - 'אין עוד מלבדו'! כל מה שעובר על האדם איזה מין צער, עליו לדעת שהשי"ת דוחק אותו במעט או ברב כדי שיתן אל לבו להתקרב אליו! - לויף צום אויבערשטן! תנוס אל השי"ת!

וכאשר הולך לו לאדם בכי טוב, כמוכח שגם אז עליו להתקרב על ידי זה להשי"ת - "מָה אָשִׁיב לָהּ? כָּל תַּגְמוּלוֹהִי עָלַי" (תהלים קטז, י"ב).

בכל מה שעובר על האדם - אי אה הוא מתנהג כפי רצון השי"ת, הוא מקבל זאת באהבה ונס אליו ית'! ובוה הוא זוכה להגיע למדרגה אליה הוא צריך להגיע!

הוא 'ונשא שה מהעדר', והקרי הוא 'ונשא זה מהעדר', ומבאר הגאון מווילנא ז"ע (אדרת אליהו, שמואל-א' ב', י') שדוד הרי היה רועה את הצאן, ושמירת העדר היתה מוטלת עליו, וא"כ כאשר בא בעל חי לטרוף מהעדר האחריות מוטלת עליו להצילם, לכן הוא קיבל בשעת מעשה אומץ חזק כזה להילחם עם הארי והדוב ועם גוריהם כדי להציל את השה מידיהם!

ואחר שפעל גבורה גדולה כזאת הוא התבונן וחשב לעצמו, למה עשה הקב"ה ככה שיבוא לפניו מעשה כזאת, שיצטרך להילחם בכוח ואומץ רב כזה עם בעלי חיים להציל את השה.

במצב המר ביותר ברוחניות; במצב הגרוע ביותר בגשמיות; בכל המצבים; צועקים אל השי"ת ועושים מזה התקרבות!

אין זה אלא כי השי"ת חפץ שיכיר בעוצם גבורתו ויתגנו לו. כלומר שינצל את כוחו הגדול לטובת עבדו ה'. כך הוא בלי ספק, שמוכרח לצאת מזה תועלת לעבודת ה'. כי ברור שאין השי"ת חפץ ממנו שידע רוב כוחו וגבורתו למען התגאות שהוא גיבור ורב כוח ורועה נאמן לצאנו, אלא השי"ת רוצה 'חילך לאורייתא' - לנצל את הגבורה לטובה להשי"ת.

לתת את ההצלחה להשי"ת

ולכן בשעה שעמדו כלל ישראל נגד אויביהם, וגלית הפלשתי עמד ביניהם כשהוא מחרף מערכות אלקים חיים, ואמרו חז"ל (סוטה מב ע"ב) שעמד להילחם עם ישראל דוקא בזמן קריאת שמע, כדי שיהיו טרודים פן יפרוץ המלחמה בכל עת ורגע ולא יוכלו לקרוא קריאת שמע, כאשר ראה דוד כל זאת, הוא ידע שעתה רוצה השי"ת ממנו שיפעל את עוזו וגבורתו כאשר פעל באותו מעשה עת היה רועה את צאן אביו.

וזהו הפשט של הקרי 'ונשא זה מהעדר', שאחר אותו מעשה עם החיות הטורפות הוא שחט את אותו השה ועשה מעורו מלבוש, ולבש

מהות עבודתו של דוד המלך

מובא מהבעל שם טוב הק' ז"ע (צוואת הריב"ש אות צ"ט) שהיות שטבע האדם הוא שכאשר לובש בגד חדש הוא מרגיש התחדשות, אזי מוטל עליו לנצל את ההתחדשות הו להתחדש בעבודת השי"ת, להתחדש בלימוד התורה הקדושה, כי אם יש לו ממילא התחדשות ינצלו כראוי לטובה [א"ה: נראה לפי"ד כי היה אז איזה התחדשות בעת אמירת השיעור].

ובוזה"ק איתא (תרומה קעה ע"ב): 'לֹא גָלוּ יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ עַד שֶׁכָּפְרוּ בְּקֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְמִלְכוּתא דְּבֵית דָּוִד, וּמִבְּאֵר הַבַּעַשׁ"ט הַק' (מובא בדגל מחנה אפרים פרשת, ואתחנן) שהפגם שכפרו במלכות בית דוד הוא, שדוד המלך ע"ה היה עושה מכל המעברים שעברו עליו התקרבות להשי"ת! כאשר היה לו איזה צער ומכאוב הוא ידע נאמנה ש"אין עוד מלבדו!" השי"ת רוצה ממנו משהו! כמו רועה נאמן שרואה אחד מן הצאן תועה בדרכו, אזי הוא מכה אותו או זורק עליו אבן להטותו לדרך הנכונה, כך הוא פנה ע"י מעבריו אל השי"ת, הוא התקרב על ידם יותר ויותר, ואכן השי"ת היה בעזרו להושיעו מכל צריו עד שאמר (תהלים קטז, י"ב) "מָה אָשִׁיב לָהּ? כָּל תַּגְמוּלוֹהִי עָלַי".

ואם היו כלל ישראל הולכים בדרך זה, יתכן מאוד שלא היו מגיעים לגלות, כי אם עושים מכל דבר התקרבות להשי"ת, לא היו מגיעים למצב שהוצרכו להיענש עונש גדול כזה של גלות.

התבוננות בעת ההצלחה

אנו רואים בפסוקי תנ"ך, שכאשר דוד רצה להרוג את גלית הפלשתי, שאל אותו שאול המלך: 'האם תוכל להילחם כנגדו והרי הוא גיבור אדיר ואיש מלחמה מנעוריו?', ענה לו דוד (שמואל-א' יו, ל"ו) "גַם אֶת הָאִרִי גַם הָדוֹב הִכָּה עֲבָדְךָ וְהִנֵּה הַפְּלִשְׁתִּי הֶעָרַל הִנֵּה כְּאֶחָד מֵהֶם כִּי תִרְף מֵעֶרְכְּתִי אֱלֹקִים תְּהִי".

הסיפור היה שדוד היה רועה את צאן אביו, ובא ארי ודוב - וחז"ל (ראה רש"י שם) דרשו שהארי בא הוא ושני גוריו, והדוב עם שלשה גוריו, וזאת אומרת שדוד לחם עם שבעה בעלי חיים טורפים... וכתוב שם (שם פסוק לד) "וְכָא הָאִרִי וְכָא הָדוֹב וְנָשָׂא שֶׁה מִהֶעָדָר", ויצא דוד אחריהם והרג את כולם והציל את השה משיניהם הטורפות!

והנה בפסוק זה ישנו 'קרי' ו'כתיב', הכתיב

כתוב בוזה"ק (נח, דף נט ע"ב) על הפסוק (ירמ' לג כה) "אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי"; "מכאן אוליפנא" - מפסוק זה למדנו, "כל מאן דנטיר האי ברית" - מי שהוא שומר הברית, "עלמא אתקיים עליה" - העולם עומד עליו! כל קיום העולם הוא רק בזכות דאס ביסל איידלקייט וואס איז דא ביי כלל ישראל! [הקצת העדינות מה שנמצא אצל הכלל ישראל]!

הבעל שם טוב אמר (עי' תולדות יגש, שפת אמת נח) אם האדם שקוע במחשבות טמאות וזרות, הוא שקוע בשדים ולילין, הוא דבוק ב'סטרא דמותא', ואין לו זכות חיים, ואינו חי אלא בזכות אחרים השקועים במחשבות קדושות.

ובעונותינו הרבים חיים אנו בדור של מבול ממחשבות זרות, הן מצד חומר הגוף, והן מצד האויר הטמא השורה בעולם, על כן צריך לחזור ולשנן דברי האור החיים הק' (ויקרא יח ב') דזה אי אפשר להיות שעבודתנו הוא למנוע לגמרי שלא יפול בנו הרהור של מחשבה זרה, כי נמצאים אנו במדור הקליפות בעלמא דשיקרא. אלא על כרחך שעבודתנו הוא להיות זריז! להפסיק תיכף ומיד המחשבה האסורה, דהיינו ברגע שנוכח שנפל בדעתו מחשבה זרה שלא להמשיך אותו! נישט ממשיך זיין! אלא לחשוב מיד: "אלקיני שונא זימה" דער אויבערשטער וויל נישט איך ואל פארפאסטשקענען מיין מח [הקב"ה אינו רוצה שאשחית את מוחי] - דעם קודש הקדשים - עם מחשבות רעות של הסטרא דמותא! ואז יסתלק המחשבה רע.

השל"ה הק' (שער האותיות אות ל' לב טוב ח) הביא בשם הרמ"ק (תפילה לשמה שער ב' סימן ד) אמר לי זקן אחד שאם יש לאדם מחשבה זרה, יאמר הפסוק: "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", והשל"ה הק' כתב דאין ספק בידי שהוקן אחד היה אליהו הנביא, ויאמר הפסוק בהתעוררות ובהתלהבות ובהתגברות כארי, ע"כ.

כי הסטרא דמותא רוצה לכלותו באשא דמותא, ועלינו מוטל חובת השעה - בשעה שבה לכלותינו רח"ל - להתגבר באש דקדושה לכלותו, וזהו על ידי מסירת נפש וקנאות דקדושה באש קודש, כי הבא להרגך השכם להרגו.

(שובר"ם שנת תשס"ח לפ"ק)

עצמם למען כבוד שמו יתברך! אידן רייסן זיך צו השי"ת!

עצות נאמנות

השי"ת לא רימה את עצמו כביכול במה שבחר בנו! דער אויבערשטער האט זיך ממש גארנישט גענארט מיט אונז.

אך כל זה הוא בכוח הצדיקים שהאירו ומאירים זאת בנו, שכל אחד יחזיק בעקשנות דקדושה, להחזיק את עצמנו בכל אופן ובכל מצב בהשי"ת ולא ליפול בשום מצב!

ובפרט בזמן הזה אשר עובר על כל אחד כל מיני עניינים ומעברים שונים, כל מיני יאוש המחלישים דעתו של אדם, כל מיני עגמת נפש, אזי בכל ענין ובכל דבר שנעשה, הבחירה ביד האדם לבחור כדת מה לעשות,

היום יום ל"ג
בעומר מאיר
רבי שמעון בכל
העולמות כולם!
רבי שמעון הרי
קרוב לכל אחד
ואחד! ובכוחו
וקדושתו יכולים
לפעול כל טוב!

היצר הרע מנסה לרמות את האדם שיקח את הענין הזה להתרחק על ידו מהשי"ת, ואילו הצדיקים בעצותיהם מחזקים את האדם שיבחר בדרך החיים, לעשות מכל דבר התקרבות להשי"ת!

כוחו של רשב"י

ובכן, היום יום ל"ג בעומר מאיר רבי שמעון בכל העולמות כולם! רבי שמעון הרי קרוב לכל אחד ואחד! ובכוחו וקדושתו יכולים לפעול כל טוב!

ואפילו שינוי מקום שהאדם משנה מקומו מהכא להתם, גם זה עושה שינוי אצל האדם, על כן יש לנצל את השינוי הלו להתחדש בעבודת השי"ת ולהשתנות לטובה!

ויעזור השי"ת שנוכח אכן לפעול אצל רבי שמעון "צוה ישועות יעקב", שכולם יושעו בכל הנצרך להם, וכולם יזכו להתקרב להשי"ת, וימתקו כל הדינים מעלינו ומעל כל כלל ישראל, ונוכח להמשיך בזכות רבי שמעון בר יוחאי כל מיני ישועות ברוחניות ובגשמיות!

כי כל אחד מישראל הוא חידוש בעולם בהשגות אלקות ובהתקרבות להשי"ת! ההתקרבות שהוא יכול לעשות אינו יכול השני לעשות! נמצא שמה שעובר עליו הוא בהשגחה פרטית, ועליו לעשות מכל זאת התקרבות להשי"ת!

הארת הרשב"י

ובפרט עתה בעמדינו בהילולא קדישא דרשב"י, שאמר לתלמידיו (פרשת נשא דף קכח). 'אנן כתביבותא תליא מילתא', הענין שלנו הוא אחדות, הענין שלנו הוא שמחה, הגם שרבי שמעון בעצמו היה בחינת דין [וכמעשה שהיה בעת שיצא מהמערה בפעם הראשונה, שכל מקום שנתן בו עיניו היה נשרף], אמנם הוא העביר זאת למידת חסד [וכמו שהיה בצאתו בפעם השניה כנודע], כך מבואר בכתבי הארי הקדוש (פרי עץ חיים שער ספירת העומר פ"ז).

כמו"כ מובא מהאר"י הקדוש (פרי עץ חיים שם) שביום ל"ג בעומר מאיר שם מיוחד המתהפך מדין לרחמים (והוא שם אכדס"ם שהוא חילוף שם אלק"ם שהוא בחי' דין, כנודע), ושם זה עולה בגמטריא ע"ד, והוא מרומם בפסוק (ישעיה כו, ד) "בִּטְחוּ בַּה' צִדִּי צִדִּי". [הרי שבחינת הרשב"י הוא לקחת כל ענין שנדמה כדיו ולמצוא בו את נקודת הרחמים וההתקרבות]

והנה בימנו האחרון עלי אדמות אמר רבי שמעון על עצמו (אדרא זוטא דף רפח ע"א): "כָּל יוֹמֵי דְאַתְקֶטְרָנָא בְּהָא עֲלָמָא, בְּתוֹךְ קֶטְרָא אֲתֶקְטְרָנָא בֵּיהּ קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא", כל ימי הייתי קשור בקשר אחד בהשי"ת! והארה זו האיר רבי שמעון בכלל ישראל, ועדיין הוא מאיר אור זה עד היום הזה! שלא להניח את הקשר שלנו עם השי"ת בכל אופן, יהיה מה שיהיה!

נישט אוועקגיין פון השם יתברך, יהיה מה שיהיה! בחלישות הדעת הגדולים ביותר ברוחניות ובגשמיות, לא לעזוב את השי"ת! נישט אפלאזן השי"ת!

רבי שמעון האיר הארה נפלאה בעולם, רבי שמעון בן יוחאי הבטיח שלא תשתכח תורה מישראל על ידו (לשון רביה"ק ריש ספר ליקו"מ עפ"י דברי הגמ' שבת קלח ע"ב), שעל אף כל מה שיעבור על כלל ישראל, בכל זאת לא תשתכח התורה מהם, וכלל ישראל ישארו נאמנים להשי"ת! וואס עס וועט זיך איבערקאכן - וועט בלייבן אידן!

ברוך ה', אנו עומדים שלושת אלפי שנה אחר זמן קבלת התורה, וכלל ישראל יושבים והוגים בתורה! מדפיסים ספרי קודש! מתפללים להשי"ת! בני ישראל קורעים את

עיר וקדיש מן שמיא נחית

לכבוד
התנא
האלוקי
רבי שמעון
בר יוחאי

לא תשכח מפני זרענו
אשרינו מה שוב חלקינו, בהילולא דבר יוחאי

מעמד

ההדלקה המרכזית

לכבוד התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי

בראשות פאר הדור מורינו הגה"צ

רבי **יעקב מאיר**
שכטער שליט"א

שיתקיים בע"ה בליל ל"ג בעומר • בשעה: 9:00
על פני רחבת שמואל הנביא כבר זאקס

עזלו ואתכנשו להילולא דבר יוחאי

וחרב הוצאת מתערה

ב"ה יום ד' בין כסה לעשור תשל"ג פעה"ק ירושלים ת"ו בב"א

הנחש, ונתקיים בו "ומבשרי אֶחָזָה אֱלֹהִים" (איוב יט, כו), שע"י קדושת הבשר זוכין לאלקות, כי "ברית" פירושו התקשרות. וכל מה שאדם משבר את ההתקשרות של הס"א, זוכה להדבק ולהתקשר לבוראו לעד ולנצח נצחים, היפך התאוות שכל כולם הם לרגעים, וסופם כליון ואבדון וסרחון, אוי לאותה בושה! "ואין בושה אלא במקום עריין" (עין סוף סימן ב' בלק"מ). וכשנולד יוסף אמרה רחל "אֶסֶף אֶלְקִים אֶת חַרְפִּי" (בראשית ל, כג), כי עיקר הכבוד דקדושה ועיקר הכבוד שמכבדים את השי"ת הוא ע"י שמירת הברית, (ועין בסימן י"ט בלק"מ).

וקל ש' יתן לנו רחמים לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, ושנה טובה לנו ולכל ישראל, והרבה בריאות ונחת והצלחה ושמונה מכל יוצאי חלצינו לאורך ימים ושנות חיים טובים ונעימים.

דע לך אחי, כי זה כלל גדול בקרב של מלחמה גשמית, שצריך מה שפחות יותר לשים להלב את המכות שמקבלים, ומה שיותר לשמוח על כל נקודה של מכה שקבל האויב. וכן הוא ממש במלחמת מצוה שלנו לשמוח על כל נקודה טובה שעושים למען השי"ת, ועל כל נקודה טובה שקובעים בבית בין המשפחה לכבודו יתברך, כמו שאמר רבינו הק' "עשה טוב הרבה - ביז דער רע וועט אליין בטל ווערין" [עד שהרע יתבטל מאלין] ו"מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך".

ויהי רצון שבאורו נראה אור, כי סוף כל סוף האור הוא נצחי והחושך הוא רק גדול בשעתו, ולבסוף יבטל וכלה ונאבד ו"שפת-אֶמֶת תכון לְעַד" (משלי יב, יט) והעיקר של "זכרנו לחיים" ששונים פעמים כל כך רבות בימים אלו עולה על החיים נצחיים - להיות עם השי"ת בספר החיים.

יעקב מאיר שכטער בן ח' דינה

אמרת בזה הראש השנה בשיחה, שכאשר השונא רחוק יש בזה מעלה וחסרון, החסרון שקשה להכניעו, והמעלה שקשה להשונא שיבא למבוקשו להרע לו, משא"כ כשהשונא קרוב, הגם שחסרון גדול הוא זה, "אז מען איז איין-געשטעלט" (שהוא במצב של סכנה) אבל יש גם מעלה שיכולים לחנקו ולהרגו על המקום.

ורבי יונה לעביל זצ"ל, היה רגיל לומר על הלשון בשיר של בר יוחאי "וְחָרַב הוּצְאתָ מִתְעָרָה שְׁלֶפֶת נֶגֶד צוֹרְרֶךָ" - שרבי שמעון בן יוחאי לחם עם הס"מ פנים כנגד פנים, כדרך שנלחמים בחרב, ולכן היה יכול להכניעו ולהורגו, וכנ"ל.

וצריכים לדעת שיכולים כהיום להכניע ולדרוך על התאוות בכל עת ורגע, והיגיעה והצער שיש מהמאבק הקשה הזה הרי הוא כמו קרבן ריח ניחוח להשם, כי הנחת רוח מהצער הזה שעולה מזה להשי"ת הוא לאין ערוך, כי רשעים ו"שארליטאנעס" "שאלטיקעס" (נוכלים ורמאים ופורקי עול) יש כהיום הרבה מאד כחול אשר על שפת הים, ואין להקב"ה בעולמו אלא מעט הנפשות אשר לבם אליו יתברך ומכניעים את תאוותם לעשות נחת רוח לפניו, וכל נקודה יקרה מכון זו שעולה לפניו, זה חלקו, והם הם האתערותא דלתתא העולה מהעולם הזה להכנס עי"ז להגאולה הקרובה הנצחית המיועדת לעמו ישראל.

בסימן ח' בלק"מ תנינא (אות ב) מביא רבינו את הפסוק "וְרַחֲמֵי רְשָׁעִים אֶכְרִי" (משלי יב, י) - היינו שהסטרטא אחרא הפכה את העולם, ועשתה מאכזריות רחמנות ומרחמנות אכזריות, ולכן כשמשברין את התאוות ואין מרחמים על הדמים העכורים, ובוה מתאכזרין על התאוות הגופניות המטונפות - נדמה שזו אכזריות, בשעה שע"ז זוכה לזיכוכ נפלא שמזדכך מזהומת

נפשות חסידיות | סיפורים ולקחיהם מאת מו"ר שליט"א

רבי שמעון לכל

"רבי שמעון!" הוא סיים ופנה והלך לו לשוב לדרכו - הוא לא ביקש שום בקשה או תפילה, וכל רצונו והשתוקקות לבו לא היה אלא דבקות עצומה בקדושת התנא האלוהי עצמו ותו לא.

רבי הירש לייב היה חוזר על סיפור זה פעמים רבות, ותמיד היה מתלהב מחדש בספרו זאת.

סיפור זה הינו דוגמא מוחשית של אמונת צדיקים, וכפי שמבואר מדברי רביז"ל שעיקר התקשרות לצדיק היא אהבה, וכל כמה שהאדם אוהב יותר את הצדיק הוא נכלל בו יותר וזוכה להארה ממנו להתקרב על ידה להשי"ת יותר.

סיפר לי החסיד הישיש רבי הירש לייב ליפל זצ"ל: אל ציון הרשב"י זיע"א, הגיע חכם ספרדי שבא מדמשק כדי להשתתף בהילולא הקדושה בל"ג בעומר.

החכם ניגש אל הציון והחל לקרא מנהמת הלב: "רבי שמעון! רבי שמעון! רבי-י-ש-מ-ע-ו-ן!!!" כך עמד וקרא שעה ארוכה כשמפעם לפעם מתגבר קולו בערגה ובכיסופין עד כלות הנפש...

רבי הירש לייב שח לי, כי היה בטוח שתיתקף יפרט היהודי את בקשתו ויתחנן על הצרה הנוראה אשר עברה הוא מצעק כל כך מלבו הרתוח. אך ראה איזה פלא! - אחרי כשעתיים של זעקות

ניצוץ אחד! | ניצוץ קודש ממאמרי ומכתבי מוריני שליט"א

הילולא דרשב"י
מלשון הילול
- ששמחים
בשבחו
בגדלותו
ורוממותו של
הצדיק!